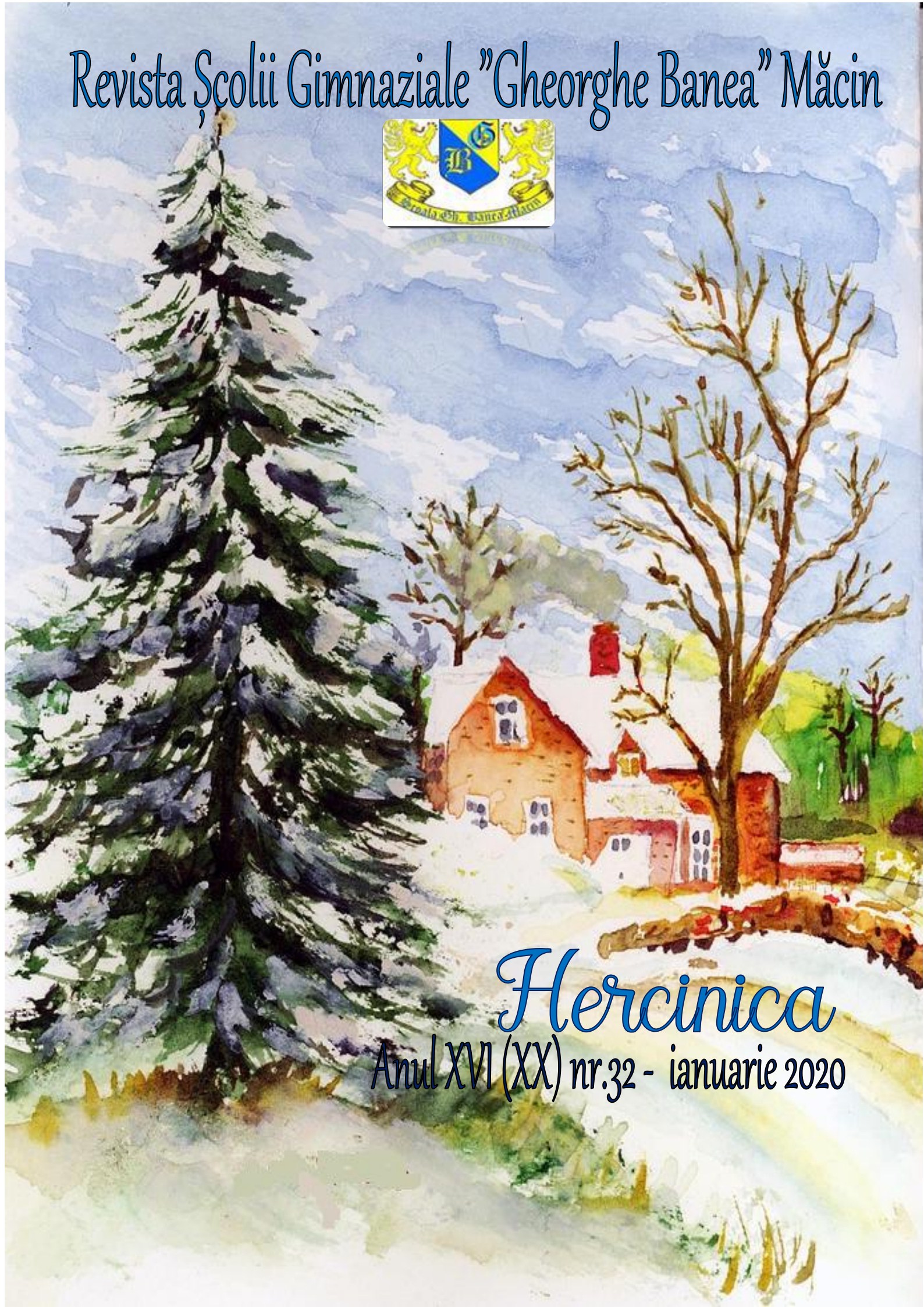

Revista Școlii Gimnaziale "Gheorghe Banea" Măcin

Hercinica
Anul XVI (XX) nr.32 - ianuarie 2020

1. Editorial - Profesori implicați, elevi motivați.....	2
2. Gânduri de copil	
Țara copiilor.....	4
Prima zi de școală/ Back to school.....	5
Început de toamnă/ Visul.....	6
Bagheta magică.....	7
3. Debut literar	
Toamna/ O zi de iarnă.....	8
Bucuria iernii.....	8
Iarna.....	9
Ninsoarea.....	9
Bine-ai venit iarnă!.....	9
4. Gânduri de copil	
Când voi fi mare.....	10
Școala în care toți copiii sunt fericiți	10
Rețeta prieteniei.....	11
Bunica mea	12
Globul.....	13
Lectura, pasiunea mea.....	13
Cei doi frați.....	14
Suntem poveste dintr-o carte.....	15
5. Dobrogea, casa mea	
Dobrogea mea.....	16
Dobrogea de azi, privind spre viitor.....	16
6. Istoria - o poveste adevărată	
Biserica și revenirea Dobrogei la patria mamă.....	18
7. La pas prin Dobrogea	
Legende din Munții Măcinului.....	20
8. 5 minute de știință	
O întâmplare misterioasă.....	22
A doua șansă pentru Terra.....	23
Astronomia.....	24
9. Proiecte educaționale	
Step by step - individualizare, creativitate, progres	25
Fantastic English World - festival de teatru în limba engleză.....	26
10. English my love	
My lucky day.....	28
11. Pasiunea mea.....	29

COLECTIVUL DE REDACȚIE

FONDATORI: prof. OPRESCU NARCIS DORU, VINGA IOAN

PROFESOR COORDONATOR: GHEORGHE LILIANA, OPRESCU NARCIS DORU

REDACTORI: Glugă Mara, Comșa Daniela, Mocanu Bianca, Ivanov Bianca Maria, Năstase Sorana-Brândușa, Evduh Vlad Ștefan, Banea Denisa Andreea, Militaru Luca Marian, Toader Alexandra, Cabaua Gabriela, Bulgaru Teodor, Gîdiuță Luca- Gabriele, Cireașe Delia –Amalia, Diciu Alexia Mihaela, Stîngă Mălina, Silifon Lorena Gabriella, Constandache Marius Andrei, Andrian Mădălina, Manolache Elena, Cazacu Teodora, Andrei Marius, Pandele Bianca-Alexandra, Dorobanțu Cristian.

Colaboratori/profesori îndrumători: PIP Perianu Ramona Elena, prof.Dicianu Victorița, înv. Babă Lenuța, înv. Săcuiu Georgeta, PIP Bădescu Janina, prof. Sandu Anișoara, prof. Mitu Elena, prof. Gheorghe Liliana, prof. Oprescu Narcis Doru,

Ilustrație copertă: Colectivul de redacție

Editorial - Profesori implicați, elevi motivați

Educația este unul dintre factorii determinanți care concurează la evoluția unei societăți, a unei țări, în general. Ea este aceea care poate furniza ingineri, cercetători, întreprinzători, medici, profesori, manageri, categorii socio-profesionale atât de necesare oricărei societăți contemporane.

În ultimii ani au existat diverse schimbări în sistemul de învățământ din România. Acest fapt a determinat și o modificare a percepției cadrelor didactice asupra modului în care înțeleg să își exercite profesia, mai ales că în noile condiții este nevoie de o legătură tot mai puternică între școală și societate.

Cadrul didactic poate afla ceea ce trebuie să schimbe în modul său de a-și exercita profesia doar prin contact permanent cu elevii, ceilalți colegi cadre didactice, directorul unității școlare, inspectori școlari, părinți. Dar școala nu înseamnă doar predarea de la catedră. Realitățile din instituțiile de învățământ, realități pe care ni le oferă actorii școlii, ne duc la această concluzie. Este nevoie de o repunere în discuție a valorilor pe care trebuie să le transmită școala și modul în care trebuie transmise. Acest fapt ar reprezenta de fapt începutul unei schimbări reale în educație pentru că realitatea din teren ne arată câteva chestiuni care trebuie să dea de gândit oricărui dascăl:

- ✂ elevii nu mai sunt foarte interesați să învețe;
- ✂ mulți dintre ei nu mai arată față de profesori respectul cuvenit;
- ✂ metodele pedagogice active nu pot fi utilizate tot timpul și la toate disciplinele, deoarece acestea cer timp, iar programa trebuie parcursă;
- ✂ chiar dacă dascălul încearcă să introducă inovații în modul de organizare a învățării, standardele de evaluare de multe ori nu îl avantajează;
- ✂ unele manuale alternative nu sunt realizate corect;
- ✂ mulți părinți nu au timp sau chiar nu vor să se preocupe de situația școlară a copiilor lor, iar multe dintre cele mai importante cauze ale eșecului școlar sunt cele familiale;

Dată fiind situația, misiunea dascălului este mai dificilă, el trebuind să realizeze în timpul orei atât partea de transmitere de noi cunoștințe, cât și să suplinească lipsa de studiu individual acasă, tot mai acută la unii elevi. Se poate vorbi astfel de o necesitate a schimbării de viziune asupra educației.

Profesorii doresc sincer să pregătească cât mai bine generația următoare, dar există multe așteptări contradictorii. Mulți profesori se implică energic în activitatea educațională și în cea a școlii ca instituție, dar unele influențe negative exterioare pot avea repercusiuni distructive asupra actului educațional. Acești dascăli sunt mai predispuși să accepte noul și metodele moderne de predare-învățare.

Mulți profesori folosesc în activitatea lor modele de instruire care au fost construite treptat, pe baza propriei experiențe didactice. Apariția noilor cerințe și adoptarea noilor metode și strategii didactice, explorarea și experimentarea unor noi strategii bazate pe rezolvarea de probleme reprezintă o sarcină dificilă.

Stilul de predare se dezvoltă în timp, cunoaște diferite schimbări. Dar oricare ar fi stilul de predare, acesta trebuie să promoveze eficiența în învățare și succesul elevilor. Caracteristicile unui astfel de stil de predare sunt:

- ✧ **implicarea participării active a elevilor;**

- ✧ *interacționarea cu fiecare elev; pregătirea conștiințioasă pentru fiecare activitate cu elevii;*
- ✧ *adaptarea predării diverselor stiluri de învățare;*
- ✧ *stabilirea obiectivelor;*
- ✧ *respectarea programului și a termenelor stabilite;*
- ✧ *oferirea feedbackului; manifestarea încrederii în elevi și așteptări înalte din partea acestora;*
- ✧ *dezvoltarea unui mediu pozitiv de învățare, de cooperare;*
- ✧ *încurajarea exprimării elevilor; folosirea noilor tehnici informaționale.*

Prof. înv. primar Perianu Elena Ramona

Bibliografie

Cerghit, I.(2000) – „Evaluarea în procesul didactic”, E.D.P. București
 Frunză, V. (2003) - „Factori favorizanți și perturbatori ai activității didactice”, Ovidius University Press, Constanța;
 Neacșu, I. (coord.), 2012, Studiul relațiilor dintre curriculum, competențe, motivație, învățare și rezultate școlare,
 Popenici, Șt., Fartușnic, C., 2009. Motivația pentru învățare. De ce ar trebui să le pese copiilor de ea și ce putem face pentru asta. București: DPH.

Scopul educației ar trebui să fie pregătirea unor oameni care să acționeze și să gândească independent și care, în același timp, să vadă în slujirea comunității realizarea supremă a vieții lor. Albert Einstein

Prima zi de școală, în întreaga lume

- ☞ În Germania, copiii primesc în prima zi de școală un cornet care poate fi plin cu dulciuri, gustărele, cărți sau mici daruri. Aceștia pot deschide cornetul doar la școală. Când intră la școală, copiii din Germania nu trebuie să știe să scrie, dar trebuie să știe să țină corect în mână un instrument de scris. Nivelul elevului este stabilit nu doar pe baza dezvoltării sale psihice, ci și al abilităților sociale.
- ☞ În Rusia, școala începe în fiecare an pe 12 septembrie, indiferent dacă ziua este în weekend sau în vreo zi de sărbătoare. Ziua poartă numele de Ziua Științei și marchează atât începutul școlii cât și începutul toamnei.

Gânduri de copil...

Țara copiilor

O zi perfectă de vineri. De mâine cu mama lui, Johnny se gândea nerăbdător la weekend-ul ce îl aștepta. În drumul lor spre casă, aceștia trec pe lângă un târg cu multe dulciuri.

Johnny o întreabă pe mama lui:

- Mamă, mamă, îmi poți lua te rog frumos, o vată pe băț?
- Îmi pare rău, fiule, dar știi că nu ai voie să mănânci atât de mult zahăr, răspunde mama.

La spusele mamei sale, lui Johnny i-a pierit entuziasmul. A ajuns acasă dezamăgit, și nu și-a luat gândul de la dulciuri. Acesta a adormit, imaginându-și o lume perfectă.

În sfârșit! Era lipsit de griji, iar mama lui nu îl mai controla la orice mișcare. Putea să facă ce voia, și când dorea. Lumea lui perfectă, nu era o lume oarecare. Totul era din dulciuri!

Copacii erau din acadele, casele din turtă dulce, locurile de joacă erau din bomboane, felinarele din batoane de zahăr, munții erau din budincă, iar gardurile caselor erau din batoane de ciocolată. Până și anotimpurile erau diferite. Primăvara, în copaci creștea popcorn, vara, erau bomboane cu arome diferite de fructe, toamna, zăceau pe jos jeleuri multicolore, și iarna ninge cu fulgi de cocos, și ploua cu smoothie exotic.

Pentru fiecare zi în Țara copiilor, exista o ușă.

Când a deschis prima ușă, Johnny a rămas uimit. A văzut un parc de distracții imens, unde totul era gratis, și erau mulți copii. Johnny și-a făcut mulți parteneri de joacă, chiar și un prieten foarte bun, pe nume Lucas. S-au jucat în continuare, până s-a lăsat seara, și toți copiii plecau.

-Eu unde voi dormi în această seară? l-a întrebat Johnny pe Lucas

-Vino cu mine! Îți voi arăta ceva grozav! a răspuns Lucas.

Johnny l-a urmat pe prietenul său, până la casa lui.

-Uite! Aici este un loc perfect pentru încă o casă! a spus Lucas.

-Dar când vom face casa? Este deja întuneric. a spus Johnny.

Prietenul său, a scos o bagheta magică din buzunar, și a spus:

-Aceasta este o baghetă pentru case.

Johnny a rămas surprins pentru câteva clipe. Lucas a rostit:

-Hocus-pocus!

-Uraaa!

În acel moment, dintr-un praf albastru, s-a ivit o casă mare, frumoasă, din turtă dulce.

-Mulțumesc! A spus Johnny. Ne vedem mâine, la următoarea ușă!

-Cu plăcere! Noapte buna, Johnny!

-Noapte buna, Lucas!

Când a intrat în casă, Johnny a observat că ceva nu este în regulă. Se auzeau diferite sunete, și pași peste tot pe unde mergea. Băiatul s-a speriat, așa că voia să se ducă la casa bunului său prieten. Înainte să iasă pe ușă, a auzit în spatele lui o voce groasă, înspăimântătoare:

-Unde crezi că pleci?

-Când s-a uitat în spatele lui, Johnny s-a speriat foarte tare. A văzut doi răufăcători, însoțiți de niște spirite bizare.

Johnny a realizat că nu are cum să se apere singur. A vrut să își cheme părinții cu disperare, s-a gândit să cheme poliția, să îi vină în ajutor, însă...și-a adus aminte că în lumea copiilor nu există ordine. I-a permis răului să se dezlănțuie, și nu mai exista cale de întoarcere.

Atunci, Johnny a gândit cu voce tare: „Aș fi vrut să fie doar un vis! Mi e dor de părinții mei! Vreau ca lucrurile să fie ca înainte! Asta a fost cuvântul magic, prin care Johnny s-a trezit la realitate, dându-și seama că lumea lui perfectă este de fapt realitatea.

Glugă Mara clasa a V-a B

Prima zi de școală

Este septembrie, prima zi de școală a sosit! Așteptasem cu atâtea emoții această zi! Dimineața era însorită, cu adierea vântului de toamnă. M-am îmbrăcat cu uniforma cea nouă, și am plecat cu ghiozdanul în spate către școală.

Pe drum mă gândeam ce mai fac colegii, cum arată clasa, ce ne va spune domnul diriginte. Când am ajuns în curtea școlii nimeni nu era acolo. Am plecat în grabă spre clasa cea veche cu speranța că aș putea să o mai văd pe doamna învățătoare dar când am intrat: surpriză! o altă doamnă învățătoare își îmbrățișa elevii așa cu, făcea și doamna cu noi.

M-a încercat un sentiment ciudat, crescusem! Începea o nouă etapă din viața mea! Eram clasa a V-a! Cât de repede trecuse timpul... Aveam să-i întâlnesc pe profesorii care mă vor învăța lucruri interesante și să descurc singură ca toți colegii mei de altfel așa cum ne învățase doamna învățătoare. Iar noi va trebui să adăugăm la cele învățate alte lucruri, alte cunoștințe, să descoperim

alte taine alte învățături și să ...creștem mari!

Viața este o experiență interesantă!

Comșa Daniela clasa a-V-a B

Back to school

Vara, cu toate frumusețile ei a plecat lăsând-o pe sora ei, Toamna, să preia conducerea. Doar câteva zile mai despărteau vacanța, iubită de toți, de începerea școlii.

Îmi scoteam, pentru prima oară după trei luni, uiforma din dulap și simțeam o bucurie imensă când mă găneam la următoarea dimineață. M-am trezit cu o bucurie de neexplicat pentru că de-abia așteptam să îmi revăd colegii. Ceea ce totuși m-a întristat a fost faptul că știam că anul acesta nu îi voi mai vedea chipul frumoasei mele învățătoare ce mi-a fost alături cinci ani.

Ajung în curtea școlii unde văd câțiva dintre colegii mei. Alerg spre ei de parcă nu i-aș fi văzut de un an și ne îmbrățișăm cu toții. Ne întâlnim noul diriginte și o luăm încetul cu încetul spre noua noastră sală de clasă. Fiecare și-a ales un loc, iar după aceea domnul diriginte a început să ne explice ce se schimbă anul acesta trecând în clasa a V-a .

Din anii trecuți eram obișnuiți să găsim băncuțele așezate într-un fel de semilună, iar pe fiecare să fie orarul, o poezioară despre iubita noastră școală și un dulciurel însă anul acesta a fost diferit. Fără băncuțe așezate în formă de semilună , fără poezioară, fără dulce, fără orar, dar mai important, fără doamna învățătoare.

Povesteam cu prietenii mei, după ce am venit din nou pentru a ne lua cărțile, despre prima zi de școală din clasa zero. Aproape toată lumea plângea după mami sau tati și ne uitam pe o cârtică de colorat. Singurul lucru pe care l-am primit în acel moment, pe lângă un

desert, desigur. Ne-am reamintit de colegii care ne-au părăsit în ultimii ani și am făcut, desigur, cunoștință cu cei noi. Spuneam povești pe care ni le aminteam de când eram mici și nu ne mai puteam opri din râs.

Peste câteva săptămâni de la începeră școlii, într-o oră de geografie, o surpriză neașteptată a apărut în pragul ușii. Era chiar doamna învățătoare. Am alergat spre ea și am strâns-o puternic în brațe. Toți am început să îi povestim despre unele întâmplări și ea s-a uitat și la notele noastre. Am spus în cor cu toții să nu plece, dar ea a fost nevoită să facă acest lucru deoarece nu ne putea întrerupe ora. Cred că tuturor ne este dor de ea și de-abia așteptăm să mai facă astfel de surprize!

Te iubim școală!

Mocanu Bianca clasa a V-a B

Început de toamnă

A venit toamna cea bogată. Ea aduce ploi rece din înaltul cerului albastru, tablouri mirifice și alungă păsările călătoare.

Ziua devine mai scurtă, iar noaptea mai lungă.

Pe jos se așterne un covor moale de frunze veștede ce protejează insectele de aerul rece al toamnei și de ploile nemiloase.

Este anotimpul în care curțile școlilor răsună de glasurile duioase ale copiilor.

Acestea sunt gătite în straie de sărbătoare. Copiii și-au propus, pentru acest an școlar, să învețe mult mai bine. Ei și-au pregătit gentuțele cu tot ce aveau mai frumos: cărți noi, caiete lucioase, creioane colorate și carnete frumos etichetate.

Bucuria copiilor era foarte mare, deoarece o revedeau pe doamna învățătoare, dar și pe colegii cu care au împărtășit amintiri din cele mai plăcute și mai hazlii.

Prima zi de școală va fi întotdeauna emoționantă și plină de mister.

Este un nou început!

Ivanov Bianca Maria clasa: a IV-a B

Proiect POCU **Program:** „Școală după Școală”

Visul

Într-o dimineață călduță de octombrie, mă trezesc și mă uit la ceas. Observ că era ora douăsprezece, iar eu nici nu mi-am învățat lecțiile. Mi-am pus în gând că astăzi voi avea parte de o aventură. Uitându-mă la ceas observ că sunt în întârziere așa că mă încălț repede și alerg pe scări. Ajung afară și nu văd pe nimeni, dar mă gândesc că poate toți au plecat așa că îmi continui drumul mergând cât de repede mă țin picioarele.

Ajungând la școală, după cum mă așteptam, nu era nimeni în curte totuși încerc să intru. Apăs pe clanța porții însă era încuiată. Mă întorc acasă supărată că am întârziat la școală unde mă întâlnesc cu sora mea. Nu mai înțelegeam nimic așa că o întreb pentru a mă lămuri:

– De ce nu ești la școală?

Ea pe un ton somnoros îmi răspunde:

– Dar de ce să fii la școală?

– Pentru că este luni și trebuia să fii la școală!

– Este sâmbătă! spune ea un pic nervoasă

Am preferat, în loc de a mă certa cu ea, să mă uit pe calendar și atunci am observat că întradevăr era sâmbătă.

– De acum voi fi mai atentă!

După aceste cuvinte mă trezesc din somn și realizez că a fost un simplu vis, iar apoi, îngrijorată, mă uit la ceas. Era ora nouă. Mi-am învățat lecțiile liniștită și am plecat împreună cu prietena mea spre școală însă în curtea școlii nu era nimeni.

– Sper să nu fie ca în visul meu! am exclamat

Uneori visele devin realitate, dar mă bucur că visul meu a rămas doar un vis!

Mocanu Bianca-Elena Clasa a V-a B

Bagheta magică

Era dimineața de 6 decembrie. Ghetuțele erau aranjate, curate și gata să fie pline cu dulciuri. Eram foarte nerăbdătoare să pot vedea ce mi-a adus Moșul Nicolae. Povestea darurilor împărțite de pe furiș de Moș Nicolae începe cu mii de ani în urmă și eu o știu de la bunica. Tradiția spune că însuși Sfântul Nicolae a ajutat trei fete sărmene din orașul său, aducându-le în dar noaptea, fără a fi văzut, daruri de zestre. De atunci și până azi, în fiecare noapte a Sfântului Nicolae, semenii și oamenii dragi în special copiii primesc daruri de la Moș Nicolae, care spre deosebire de Moș Crăciun nu se arată niciodată.

Și cum vă spuneam, mă ridic din pat repezător și mă duc la ghetuțe. Eram pline cu dulciuri, asta înseamnă că am fost cuminte anul acesta. Când bag mâna mai bine, observ că Moșul mi-a lăsat o baghetă. O flutur și deodată nu mai știam unde sunt. Casele erau din turtă dulce, norii și coroanele copacilor erau din vată de zahăr, iar oamenii

erau din ciocolată. Se pare că eram pe Marele Tărâm al Dulciurilor. Eram foarte speriată și nu știam cum să ajung mai repede acasă. Mă uit mai atent pe baghetă și observ că scrie ceva, erau cuvintele magice care mă puteau duce înapoi acasă. Am fluturat din baghetă și am rostit cuvintele magice cu voce tere și foarte rar.

Când am ajuns acasă, m-am bucurat de dulciurile primite și am pus bagheta într-un loc sigur, pentru a nu se mai repeta acest incident și altcuiva.

Năstase Sorana-Brândușa Clasa a V-a B

Diferențele dintre Moș Nicolae și Moș Crăciun

- Moș Nicolae aduce daruri copiilor în ajunul zilei de Sf. Nicolae în timp ce Moș Crăciun vine în ajunul Crăciunului;
- Moș Nicolae vine călare pe un cal alb în timp ce Moș Crăciun vine pe o sanie trasă de reni;
- Moș Nicolae lasă cadouri copiilor cuminți în ghetuțele lustruite, iar Moș Crăciun le lasă sub pomul de Crăciun;
- Moș Nicolae lasă o nuielușă copiilor obraznici în timp ce Moș Crăciun le lasă cărbune;
- Moș Nicolae e singur, în schimb, Moș Crăciun are o soție pe nume Crăciunița.

Debut literar

Toamna

Toamna a venit din nou
Cu alaiul ei, în zbor
Păsările ciripesc
Iar copacii „năpârlesc”.

Frunzele cântă în cor
Toamna a venit în zbor.
Și gândacii zâmbăreți
Umblă pe poteci răzleți.

Fluturii cei colorați
Privesc balul încântați.
Iar copiii zgomotoși
Merg spre școală bucușori.

Ivanov Bianca Maria, clasa a IV-a A
Program: „Școală după Școală”

O zi de iarnă

Într-o seară prea frumoasă
A-nceput să fulguiască
Și copiii se mirară
Pe la geamuri se uitară.

Pe afară au ieșit
Bucuroși ei au sosit
Se jucară cu omăt
Prin curți și...peste tot.

Fericiți ei se distrară
Patinând ușor pe-afară
Se jucau fără-ncetare
Cu toții, de la mic la mare.

Banea Denisa Andreea clasa: a II-a A
Program: „Școală după Școală”

Toamna

Toamna

Toamna vine înapoi
Cu roade bune pentru noi.
Noi o așteptăm cu drag
Și ieșim iute în prag.

Mămici, tătici, copii, bunici
Cu toții suntem aici
Roadele le adunăm
În hambar noi le cărăm.

Bucuria este mare,
Când culegem de mâncare.
Iarna poate să sosească
Neaua să se răspândească.

Evduh Vlad Ștefan, clasa a III-a A

Bucuria iernii

Iarna a sosit la noi,
Aducând cadouri noi.
Fulgii bucuroși se-așează,
Când copiii cântă-n casă.

În casa oamenilor e bucurie
Și bucate au...o mie,

Iar copiii ies afară
Construind oameni
de iarnă.

Cu sania ei se dau
Alunecând iar și iar
Schiurile fug și ele
De pe dealurile grele.

Ivanov Bianca Maria, clasa a IV-a A
Program: „Școală după Școală”

Iarna

Iată, iarna a sosit!

Noi pe dealuri am pornit,
Cu săniile am zbughit,
Pe omățul nou venit.

Seara când a sosit,
Noi spre case am pornit,
La gura sobei ne-am pitit
Și apoi am adormit.

Iarnă, iarnă, dragă-mi ești!
Familia o reunești,
Cu ale tale povești
Ne învăluiești și veselești.
Militaru Luca Marian, clasa a III-a A

Winsoarea

Iarna a venit la noi
Cu fulgi mari și moi.
Totu-i alb în jur, cât vezi.
Copiii zburdă prin zăpezi.

Copaci-s plini de promoroacă
Înveliți cu-a lor cojoacă,
Albi ca spuma laptelui
Pe ulițele satului.

Toader Alexandra, clasa: a II-a B
Program: „Școală după Școală”

Bine ai sosit, iarnă!

E tare frig! Și totuși noi, copiii, suntem tare veseli!
E anotimpul frigului, dar și al jocurilor
mult așteptat. În depărtare, totul e alb: casele,
copacii, dealurile ce par să doarmă sub plapuma
deasă de nea. Copacii s-au îmbrăcat în straie
strălucitoare ca de sărbătoare.

De-abia aștept să merg la bunici și să fac
un om de zăpadă. Îmi place să ne batem cu
bulgării de nea și să ne dăm cu sania pe
derdeluș. Glasurile copiilor vor răsună până
seara târziu pe întinderile albe, iar nasurile roșii
vor ascunde rostogolirile în zăpadă, bulgării ce
ne-au „mângâiat” chipurile vesele.

Printre norii albi ca spuma laptelui, razele
soarelui vor mângâia cu blândețe pământul, dar
omul meu de zăpadă va sta nestingherit în fața
casei, fără să-i fie teamă că acesta l-ar putea
transforma doar într-o frumoasă amintire.

Iarnă, zână cu ochi de smarald și rochie de cristale, ești minunată!

Cabaua Gabriela Clasa: a III-a A

Știați că...

- ☞ Apariția anotimpurilor (de regulă în număr de patru în zonele temperate) este strâns legată de mișcarea de revoluție a Terrei în jurul Soarelui, precum și de ciclurile climaterice și circulația marilor curenți de aer.
- ☞ Însă principala cauză a apariției și menținerii anotimpurilor este legată de axa înclinată a Terrei în timp ce se rotește în jurul Soarelui. Cum Pământul se învârtă atât în jurul propriei sale axe (din această cauză avem ziua de 24 ore cu alternanța zi-noapte), el se învârtă și în jurul Soarelui cu axa sa (linia imaginară care îl străbate de la Polul Nord la Polul Sud) înclinată la 23 5 grade de verticală

Când voi fi mare...

Gânduri de copil...

Sunt doar un copil, dar mă gândesc de multe ori „cum va fi când voi fi mare?” În mintea mea de copil deseori îmi vin întrebări de genul „Oare e bine să fii mare? Oare adulții chiar au voie să facă tot ce își doresc?”

Cu toate că mama îmi spune să mă bucur de copilărie, de viața fără griji, sunt momente în care chiar nu o înțeleg. Griji? Avem și noi destule: școală, program, teme, proiecte, cărți de citit.

Dar totuși când voi fi mare oare ce voi face? Ce voi fi eu?

Când eram mic mă gândeam să mă fac polițist. Acum, nu știu dacă mă mai încântă ideea. Mi se pare o idee mai bună să fii profesor: vii la ore fără stres, dai test copiilor, pui note... E chiar distractiv! Dar tot mama e cea care îmi spune că pentru a deveni profesor este multă muncă, examene nonstop și că nu este chiar atât de ușor precum pare. Oricum este interesantă ideea.

Când voi fi mare aș putea deveni fotbalist, dar antrenamentele zi de zi și meciurile sunt destul de obositoare. Ca fotbalist sigur nu voi avea examene, sigur nu voi avea de învățat dar, cred totuși că fotbalul va rămâne doar un hobby.

Sunt multe meserii interesante: avocat, procuror, manager, pilot, programator și până voi fi mare mai am timp să mă decid.

Deocamdată o voi asculta pe mama și mă voi bucura de copilărie, descoperind natura și frumusețile ei, bucurându-mă de tot ce mă înconjoară, de bunicii mei, de prietenii mei și de școală... Și totuși oare cum va fi când voi fi mare?

Bulgaru Teodor, clasa a V-a A

Scoala în care toți copiii sunt fericiți

Radu este elev în clasa a IV-a. A aflat la limba română cum era școala de altădată și mereu se gândea cum oare arată o școală în care toți copiii sunt fericiți? S-a culcat cu acest gând și în scurt timp se simte purtat de vise prin locuri neobișnuite.

Acolo școala avea zidurile din acadele, fațada din gumă, iar asfaltul era din ciocolată.

Copiii în clase scriau pe caiete din turtă dulce. Scaunele, băncile și ușile aveau un miros de vanilie! Radu era nou în această școală. El rămase uimit de ceea ce vedea și nu-i venea să creadă. Ar fi vrut să muște puțin din pereții din gumă de mestecat sau din scările de caramel dar nu avea voie deoarece școala se putea dărma!

Se străduia să reziste tentației, să-si învingă ispita. Când ora s-a terminat fiecare copil avea voie să își aleagă din dulapul plin cu dulciuri ceea ce dorea. Radu a luat o minge de ciocolată pentru că i se părea cea mai mare. Toți copiii erau foarte fericiți! Iată o școală în care nimeni nu este trist, s-a gândit el.

Dar tocmai când se pregătea să muște din mingea lui de ciocolată amăruie se aude vocea mamei care îi spune că trebuie să se scoale. Băiatul se trezește cu greu, însă își amintește că trebuie să meargă la școală unde le va povesti colegilor și doamnei învățătoare despre școala în care toți elevii erau fericiți.

Gădiuță Luca- Gabriele Clasa a IV –a B

Reteta prieteniei

Ingrediente:

- *O ceșcuță de conexiune:* O prietenie pornește dacă există acel click între persoane, atunci când simțim că este ceva ce ne leagă (aceleași hobby-uri, interese, pasiuni).

- *O ceșcuță de acceptare:* Da, prietenia înseamnă acceptare, adică în grupul din care faci parte se creează o atmosferă în care te simți în siguranță să arăți cine ești.

- *2 linguri de efort,* pentru că prietenia cere efort din partea ambelor persoane, de a găsi timp pentru a petrece momente împreună.

- *2 căni de comunicare,* pentru că, fără comunicare, o prietenie dispare.

- *Încredere cât cuprinde,* pentru că, atunci când oferi încredere, câștigi și păstrezi prieteni.

- *O lingură de iertare și ajutor:* Într-o prietenie adevărată, înveți să ierți și să-ți ajuți prietenul la nevoie.

- *Amintiri și experiențe împreună după gust.*

Durata preparării: Cât rezistă. De dorit, o viață întreagă.

Mod de preparare:

Toate ingredientele se adaugă treptat într-un bol până se omogenizează și dau un gust plăcut. Se toarnă într-o formă de copt tapetată cu răbdare și se bagă la cuptor, la 180 de grade C până când compoziția se întărește și devine rezistentă la răutăți, minciuni și falsitate.

Se servește cu măsură și în compania prietenilor adevărați!

Poftă bună!

Cireășe Delia –Amalia, clasa a VII-a A

- ☞ Nimeni nu poate trăi fără prieteni, chiar dacă stăpânește toate bunurile lumii – **Aristotel**;
- Prietenia este egalitate armonioasă – **Pitagora**;
- ☞ Adevărata prietenie rezistă timpului, distanței și tăcerii – **Isabel Allende**;
- ☞ Prietenia înseamnă să fii alături de cineva nu când are dreptate, ci când greșește – **Andre Malraux**;
- ☞ Prietenia este, în primul rând, pacea reciprocă și zborul spiritului pe deasupra amănuntelor vulgare – **Antoine de Saint-Exupery**;
- ☞ Oricine poate empatiza cu un prieten aflat în suferință, dar e nevoie de o prietenie adevărată ca să admiri și să te bucuri de succesul cuiva. – **Oscar Wilde**

Bunica mea

Când spun "Bunica" mă gândesc la multe lucruri: iubire, ajutor, bunătate, dar, în primul și primul rând mă gândesc la persoana care m-a crescut și m-a dus la grădiniță la trei anișori. Bunica mea se numește Florica, are 68 de ani și locuiește în localitatea Turcoaia. Culoarea ei preferată este bej. Este răbdătoare, iubitoare și bună. Are un suflet mare, cred că cel mai mare suflet pe care îl poate avea cineva.

Bunica mea știe să facă multe lucruri: știe să gătească, să facă curățenie, să se comporte, să vorbească frumos, dar cel mai mult îi place să croșeteze. Dânsa este cea care de când eram mică m-a îndrumat, mi-a dat sfaturi, m-a apreciat și m-a învățat cum să mă comport.

Bunica știe cel mai bine să mă îngrijească! Când eram mică eu răceam foarte des, iar ea avea grijă de mine ca să mă însănătoșesc. Ca orice copil am făcut și prostioare, dar bunica nu s-a supărat niciodată și nici nu le-a spus părinților.

În casa bunicilor este foarte frumos. Camera lor este foarte călduroasă și primitoare. Are un șemineu în care arde focul ca în povești. În bucătăria ei mereu miroase frumos, iar prin dulăpioare sunt ascunse delicatese. Curtea bunicii este cel mai frumos loc de joacă, iar într-un copac este o căsuță, construită de tatăl meu, unde mă joc cu verii mei.

Îmi face mare plăcere să merg la bunicii mei care întotdeauna mă așteaptă cu brațele deschise, spunându-mi că le-a fost dor de mine și că abia așteaptă să le povestesc ce am mai făcut. Cu toate că mai are și alți nepoți, eu mă consider cea mai alintată!

Îmi iubesc bunica foarte mult și aș dori să nu îmbătrânească niciodată!

Diciu Alexia Mihaela Clasa a IV-a B
(Compunerea a luat locul I la concursul "Bunica mea")

"Ceea ce au nevoie cel mai mult copii sunt esențialele lucruri pe care bunicii le au din plin. Bunicii le oferă o dragoste neconditionată de nimic, bunătate, răbdare, umor, confort și lecții despre viață. Și, cel mai important, prăjituri."

Rudolph Giuliani

☞ Copilăria durează toată viață. Ea se întoarce mereu pentru a însufleți secțiuni mari ale vieții de adult. Poeții ne vor ajuta să găsim copilăria vie din noi, această lume permanentă, durabilă, de neclintit. – **Gaston Bachelard**

☞ Când nu mai ești copil, ai murit de mult. – **Constantin Brâncuși**

☞ Lumea aceasta a amintirilor din copilărie, a vorbelor și a jocurilor pe care le născocim, mi se va părea mereu dureros de mai adevărată decât cealaltă lume. – **Antoine de Saint-Exupery**

☞ Copilăria ... mai întotdeauna ea trezește în sufletul omului un sentiment de melancolie: lumea tihnei în care visează gingaș și cu sfială mugurul omenesc ce abia se deschide la viață. Vârsta de aur?? Nu, vârsta neputinței și a sensibilității aproape bolnave. – **Ivan Bunin**

Globul

Într-o zi friguroasă de iarnă ajung la școală unde toți copiii vorbesc despre același lucru. Tombola de Crăciun! De exemplu, eu am adus o cană pe care era desenat un om de zapadă.

Ora de dirigenție era așteptată de fiecare dintre noi cu mare nerăbdare. Fiecare dintre noi a tras un bilețel. Eu am tras bilețul cu numărul șase. "Numărul meu norocos!" am zis în șoaptă.

Cadoul meu era un globuleț destul de drăguț pe care era scris "Crăciun Fericit!", iar într-un colț "viitorul" ceea ce îl făcea ciudat. Am ajuns seara acasă și am decis să împodobim bradul. Am pus toate decorațiunile, iar apoi a venit și timpul noului glob. L-am așezat pe o crenguță a bradului, dar deodată mă trezesc pe un pat de vată de zahăr și cu un ecran mare în față pe care rula un film. Mi se părea ciudat deoarece simțeam că știu această poveste. După câteva minute realizez de ce aveam acel sentiment. Pentru că era copilăria mea! Priveam atât de atentă acel film încât acesta a ajuns la viața mea din prezent. Numai după câteva clipe, în viziunea mea, s-a ajuns la viitorul meu și observam fascinată cum mi-am urmat visul și am ajuns o dansatoare exact cum îmi doream.

Filmul s-a terminat, iar deodată deschid ochii și mă aflu în aceeași poziție, în punctul în care așezam globul în brad.

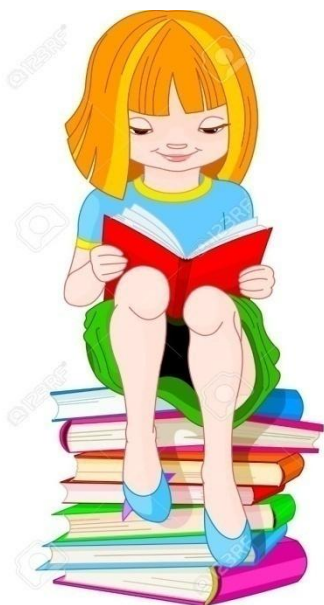
"A fost ciudat!" am exclamat eu.

Încă mai am acest glob și încă mă întreb ce s-a întâmplat!

Mocanu Bianca-Elena Clasa a V-a B

Lectura, pasiunea mea

Lectura a reprezentat mereu o principală preocupare pentru mine. În 2019 am participat la etapa națională a Olimpiadei „Lectura ca abilitate de viață”. Am avut norocul să mi se ofere un loc sulimantar, pentru care am fost foarte recunoscătoare.

La jumătatea lunii aprilie am plecat spre Iași, orașul ce urma să ne găzduiască pe timpul derulării acestei faze a olimpiadei, într-un lot de opt eleve însoțite de o profesoară absolut minunată. La început am fost rușinoasă, nu am avut curaj să intru în vorbă cu celelalte fete, care păreau la fel de emoționate, însă pe parcurs ne-am cunoscut și am devenit foarte apropiate.

Cel mai mult m-am apropiat de Iris, o fată foarte inteligentă și dezinvoltă, cu care păstrez legătura și în prezent, după aproape un an. Doamna care ne-a însoțit a știut foarte bine cum să ne apropie și cum să ne educe pe parcursul celor 5 zile în care am fost împreună. Când am ajuns în Iași am încercat să ne împărțim pe camere, iar eu am decis să stau cu Iris și Ana. În următoarea zi am dat probele scrise. Subiectele nu mi s-au părut atât de grele față de cele de la faza județeană însă textul mi s-a părut fără înțeles.

Pentru mine, această olimpiadă a reprezentat o oportunitate să mă regăsesc, să cunosc persoane noi, să comunic și să îmi dau seama ce vreau de la viață. Într-una din seri, după premiere, am rămas la sala de mese și am povestit cu un grup de copii, din Călărași și Harghita. Într-o altă seară, când a fost ziua de naștere a unei fete din lotul nostru, am fost la un magazin apropiat căminului în care eram cazate și am cumpărat un tort de înghețată, lumânări și am încercat să o surprindem. Ana, sărbătorita, a fost foarte încântată și plină de emoții. Din câte am reușit să o cunosc este o fată foarte inteligentă, bineînțeles, cu păreri foarte bine structurate, foarte fermă și foarte bine informată.

Aventurile nu au încetat. Într-o altă seară am încercat să comandăm mâncare de pe o aplicație. Era o oră destul de târzie, iar mâncarea ne-a fost livrată de un tânăr, care a venit pe o motocicletă, un alt subiect care mă preocupă. Am mâncat toți afară și am povestit cu el până undeva la miezul nopții.

Chiar dacă mâncarea și cazarea care ne-au fost oferite nu au fost tocmai pe placul oricărei persoane, noi ne-am distrat și am legat prietenii. Pe lângă proba scrisă, noi am fost supuse și unei probe orale, în care ne era cerut să vorbim liber despre o carte pe care am avut-o de citit. După cât s-a putut vedea și în punctaj, eu m-am descurcat ceva mai bine la proba orală, la care nu am mai fost la fel de emoționată. Am obținut în jur de 83 de puncte, din câte îmi aduc aminte, punctaj de care am fost puțin cam dezamăgită.

La finalul acestor cinci zile, am rămas profund marcată de tot ce am trăit. N-aș putea să uit vreodată cât de emoționată eram în primele zile, poveștile doamnei însoțitoare, glumele lui Iris, spiritualitatea Paulei, fermitatea Anei, frumusețea Teodorei, calmitatea Rianeii ori ambiția Alexiei și a Mariei.

Părinții, prietenii și doamna profesoară mi-au fost alături și m-au susținut încă de la început, motiv pentru care această experiență a fost foarte plăcută, fără presiuni. Doamna profesoară m-a pregătit și m-a susținut încă de la început. Dumneai s-a asigurat că nu voi avea motiv să nu fiu sigură pe mine, că sunt bine pregătită și că va fi o experiență unică pentru mine. Am ținut legătura cu dânsa pe tot parcursul celor 5 zile și pe toată perioada dinaintea plecării. Părinții și familia m-au susținut atât financiar cât și moral, mi-au arătat cât de mândri sunt de mine și mi-au ridicat moralul la sosirea rezultatelor finale.

Experiența participării la o olimpiadă, în cadrul etapei naționale, este cu siguranță unică, în mare parte datorită oamenilor cu care interacționezi, necesită multă muncă și dedicare și îți rămâne, cu siguranță, imprimată în memorie.

Stîngă Mălina, clasa a VIII- a A

Cei doi frați

Împăratul *Verb* este conducătorul regatului Gramaticii. Acest monarh era foarte îndrăgit de popor. *Omografele, omonimele* și toți ceilalți îi erau recunoscători pentru toate faptele bune făcute de el pentru întregul regat.

Acesta avea doi fii: *Predicatul Verbal* și *Predicatul Nominal*. *Predicatul Verbal* era fiul iubitei împăratului, *Hiat*. Pentru că el nu a vrut ca împărăteasa *Diftong* să afle că a avut o aventură, acesta i-a dus pe *Predicatul Verbal* și *Hiat* în regatul împăratului *Textului Liric*.

Predicatul Verbal a aflat că are un frate, din scrisorile împăratului către mama sa, pe *Predicatul Nominal*. Acesta se hotărăște să îi scrie o scrisoare pentru a se întâlni. *Predicatul Nominal* își minte mama

cum că se duce să negocieze cu negustorul *Dialog*. Ei au decis să se întâlnească în orașul *Textului Dramatic* din Țara Cuvintelor.

Predicatul Nominal pleacă de la curtea castelului. El trece prin pădurea *Poeziei*. Auzul îi este încântat de poezii și cântece ușoare.

În acest timp, Predicatul Verbal trece prin câmpia *Frazei*. El este întâmpinat de tot felul de litere. Acestea îl salută respectuos și îi dau câte ceva de mâncare: supă *alfabet*, cozonac *numeral* și apă din izvorul *Conjuncției*.

După ce a ieșit din pădurea *Poeziei*, Predicatul Nominal trece peste marea *Repetiției* și peste munții *Pleonasmului*. Într-un sfârșit ajunge în orașul *Textului Dramatic* la cafeneaua *Anunțului*.

În timpul acesta, Predicatul Verbal trece pe la izvorul *Conjuncției* și peste podișul *Metaforei*. După acestea, ajunge în oraș și îl vede pe fratele său.

Predicatul Nominal de ridică de la masă și îl ia în brațe bărbătește pe fratele său. Cei doi încep să vorbească și să spună tot ce îl definește și amândoi observă că au foarte multe în comun. Ei își propun să nu se mai despartă niciodată.

Cei doi pornesc spre palatul împăratului Verb, și, ajunși acolo îi spun tatălui lor că vor să locuiască toți împreună, dar și cu nobila Hiata. Verbul și Diftongul au fost de acord, după mai multe crize făcute de împărăteasă, și cei cinci au trăit fericiți până la sfârșitul zilelor lor.

Silifon Lorena Gabriella- clasa a VII-a A

Suntem poveste dintr-o carte

Eu - o carte cu poze, colorată și tristă. Toți suntem o carte. Dacă apucăm să o citim, o să ne cunoaștem de minune.

Fiecare carte este închisă cu spini de trandafiri. Cu greu, cu dureri, cu sânge, cu greșeli pe care o deschidem... poate. Acolo putem găsi un înger de copil cu suflet curat care are o copertă zgâriată și ruptă pe care nu o vei alege.

Poate doar ai început să o citești și nu îți place și... după critici, chiar dacă nu cunoști finalul... te oprești. Toți suntem niște lecturi bune sau rele, triste sau fericite. Trebuie doar să le încercăm.

Nu tot timpul scriem totul în... lectură, pot exista pagini ascunse, cu secrete și dureri. Scriu totul în cerneală invizibilă pentru că sunt o foaie albă. Pare că n-am nimic de ascuns și n-am ce să scriu, dar înăuntrul meu sunt un timid, nu știu ce simt, nu știu ce vreau să scriu și cum să fac asta.

Poate îmi e frică să scriu să nu mă mai critice lumea. Vreau să fiu o foaie albă, ca toată lumea să scrie despre mine ca să știu cum mă vede lumea, dacă mă schimb sau nu...

Dar... uneori nici nu îmi pasă și dau uitării lecturi din mine pe veci!

Constandache Marius Andrei, clasa a VI-a A

- ☞ Ce miraculos este faptul că din aceste obiecte mici, plate și rigide ni se dezvăluie lumi după lumi, lumi care ne încântă, care ne calmează sau care ne entuziasmează. Cărțile ne ajută să înțelegem cine suntem și cum ar trebui să ne purtăm. Ele ne arată ce înseamnă comunitatea și prietenia. Ele ne spun cum să trăim și cum să murim. **Anne Lamott**
- ☞ Lectura – cea mai importantă etapă în formarea unui om. Încă din copilărie, lectura transformă creierul uman, îl îmbogățește. Citind, dai viață unor personaje, creezi o lume fantastică... **Vlad Leahu**
- ☞ Cititul e pentru minte, ceea ce e sportul pentru corp. **Sir Richard Steele**

Dobrogea, casa mea

Dobrogea mea

Dobrogea de azi este una din cele mai deosebite zone din România, mai ales datorită oamenilor care locuiesc aici. O zonă multiethnică, multiculturală și cu un trecut tumultuos.

Spațiul dintre Dunăre și Marea Neagră a fost populat, se pare, încă din preistorie, de către geți, greci și romani. În acest spațiu au trăit și încă mai trăiesc armeni, turci, care au venit aici datorită potențialului comerțului. Însuși regele Carol a îndemnat românii și trupele române, care au pătruns la un moment dat acolo, să-i iubească și să-i respecte pe aceia ca pe ai lor. De aceea, Dobrogea a fost recunoscută pentru compasiunea și sustenabilitatea oamenilor în relațiile cu cei de

alte etnii. Datorită acestora, eu consider Dobrogea un pământ sfânt.

Acum, Dobrogea reprezintă un loc liniștit, de o frumusețe rară, care se bucură de o varietate răsunătoare, fiind un magnet pentru turiști. Singurul lucru pe care Dobrogea nu-l mai stăpânește ca odinioară este bunătatea oamenilor. Compasiunea cu care Dobrogea se mândrea cândva a devenit un vis purtat pe apele Dunării, care așteaptă să ajungă la mal printre dobrogeni.

În anii ce vor urma, multe schimbări s-ar putea produce în orice domeniu. Însă orice schimbare începe cu oamenii...dacă oamenii nu se vor schimba, nimic n-o să se schimbe. Sper să trăiesc într-o Dobrogea cu oameni cu o gândire deschisă, mai morali, mai buni. Din păcate, nu știu cât de curând se vor întâlni aceste calități. Sper ca acest ținut să devină populat de oameni demni, inteligenți, care nu judecă și nu sunt manipulați de bani.

Dobrogea a fost, este și va fi un pământ al credinței și al purității, al muncii și al corectitudinii.

Stîngă Mălina clasa a VIII-a A

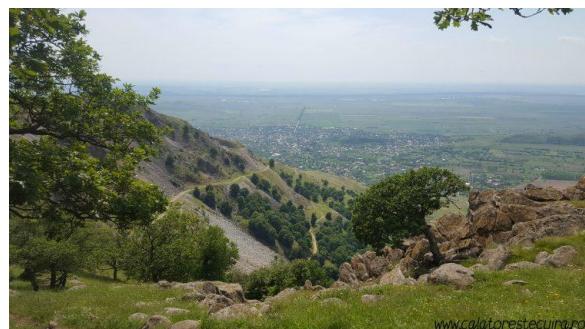
Dobrogea de azi, privind spre viitor

Niciodată nu am găsit suficient de multe cuvinte frumoase pentru a descrie paradisul din acest colț de lume.

Dobrogea, un loc tihnit și cu oameni cumsecade, nu a fost supus schimbării radicale de-a lungul anilor. De când mă știu, aici am copilărit; într-un oraș mic, Măcin. Ești înconjurat de munți împădușiți, ape cu nuferi galbeni, câmpii împodobite cu flori purpurii, albe, sângerii...

Ce ți-ai mai putea dori? Privind spre viitor nu mi-aș putea imagina că patria mea s-ar putea schimba într-un mod de nerecunoscut.

Cu trecerea timpului, în viziunea mea, pământul natal ar arăta la fel de patriarhal. Peste zece ani, la poalele munților Hercinici,

privesc spre bătrânul munte bătut de vreme, care a rămas neclintit. Poate s-a mai cărunțit puțin, dar știe să își ascundă vârsta foarte bine. Doar crucea cu cel mai înalt punct a fost reînnoită. Copacii sunt rânduți în linii drepte. Stau voinici ca niște soldați viteji pregătiți de luptă, cu scuturile verzi deasupra capului. Pietrele erodate și sculptate de vânt și ploii par să cadă din clipă în clipă; exact ca pe vremuri.

Rochiile bujorilor dobrogeni s-au deschis și sunt gata să încante privirea oricărui admirator. Pe câmpii fluturii și albinele traversează din floare în floare de parcă ar fi pe autostradă. Razele soarelui dezmiardă muntele și cu toate că nu este înalt, pare că se contopește cu cerul.

Să privim Delta... refugiul meu de atât de mulți ani... Printre pâlcurile de stuf des, deasupra luciului apei, se așterne o oază de pace. Covorul de nuferi împodobește apa; ești ca în rai. Rup o floare și îmi fac un colier din ea. Așa făcea tatăl meu când mergeam la pescuit. Mă uit împrejurul salciei pletoase însemnate de mine și simt cum mă cuprinde un fior...mă întristează...

Bărcuța mea galben-praz a dispărut. Mă descalt și mă urc pe buturuga pe care stăteam când veneam la picnic cu familia. Apa caldă și mirosul indescritibil mă fac să mă liniștesc. Peștii fac cercuri în apă și un spectacol de acrobații sărind cât mai sus, făcând tumbe și giumbușlucuri. Pescărușii șireți îi prind dintr-o mișcare, apoi planează pe oglinda apei. Am stat așa până la apus. Cerul era roz-liliachiu cu tente de auriu și albastru deschis, un apus cum numai în Delta Dunării puteai vedea. Singurul lucru schimbat, dar în bine, este faptul că deșeurile au dispărut. Apa este atât de curată încât poți vedea ce taine ascunde dincolo de aparențe, în adâncuri. Valurile nu mai aduc la mal gunoaie, ci doar alge verzi și scoici.

Am mers la padocul din Cerna. Mă cunosc bine cu oamenii de acolo deoarece merg foarte des, așa că mi-o încredințează pe Nala, iapa pe care am învățat să călăresc și de care m-am atașat cel mai tare. Este o iapă vânjoasă, albă, cu botul ca abanosul. Am ieșit din padoc și m-am îndreptat spre Turcoaia, cu gândul de a ajunge la lacul Iacobdeal. Un lac de smarald încojurat de peisajul selenar și aspru al Munților Măcin, un loc cu aer pur, departe de poluarea urbană. Am urcat pe drumul de odinioară care acum era asfaltat. Am luat-o pe un alt drum mai puțin cunoscut de turiști pentru a vedea lacul de la înălțime în toată splendoarea lui.

Verdele smarald nemuritor te îndemna spre visare. Din animite unghiuri cerul se oglindește în lac și creează o altă lume, una nouă dar veche, știută de toată lumea, un al doilea cer. Pe marginea lacului au crescut arbuști roșii, foarte rari întrucât nu sunt descoperiți de mult. Vântul adie ușor, iar părul meu și coama Nalei plutesc. Simt că zbor.

Se zice că dacă bei apă din Dunăre, oriunde te-ai duce, te vei întoarce acasă. Însă eu nu aș pleca niciodată de aici, din Dobrogea de aur.

Andrian Mădălina, clasa a VIII- a B

Știati că...

- Delta Dunării nu este doar a doua cea mai mare delta de pe planeta, dar, de asemenea, este cea mai bine conservată deltă de pe continentul european?
- Delta Dunării este cea mai mare rezervație cu zonă umedă din Europa? Chiar dacă este depășită ca mărime de Delta Volgai în Europa, adevărul este că aceasta este cea mai mare și mai remarcabilă zonă umedă fluvială de pe acest continent. Delta Dunării are, de asemenea, cea mai mare întindere de stuf din lume.
- Peste 5.000 de specii de plante și animale au fost identificate în Delta Dunării.

Istoria - o poveste adevărată

Biserica și revenirea Dobrogei la Patria Mamă

Biserica ortodoxă a jucat în Dobrogea, în timpul stăpânirii otomane, rol de ocrotitoare a ființei naționale a populației băștinașe. A avut și importanta funcție culturală și a contribuit la întărirea legăturilor între românii de pe cele două maluri ale fluviului.

În Dobrogea, exista interdicția de a se construi biserici mai înalte decât geamiile sau casele musulmanilor. Bisericile erau lipsite de turlă, unele erau adâncite în pământ până la mai mult de un metru, încât la intrare se cobora pe scări în interior. Totodată autoritățile otomane nu îngăduiau folosirea clopotelor. Acest lucru a fost posibil din 1839. Odată cu, colonizarea românească a Dobrogei, majoritatea populației era de religie creștin ortodoxă, dar, în spiritul toleranței entice și religioase caracteristice statului roman, pe teritoriul acestor sate s-au putut manifesta nestingherit și adepții altor religii sau culte religioase.

Odată cu, încetarea activității Mitropoliei Proilaviei (1828) s-a constituit o nouă mitropolie cu sediul la Tulcea, pentru teritoriile din Nordul Dobrogei, și care se afla sub jurisdicția Patriarhiei Ecumenice.

Mitropolia de la Tulcea era condusă, în general de ierarhi greci. Primul titular a fost Panaret, episcop al Eumeniei care în 1839 sfințește biserica românească Nalbant. Urmașul său, Dioniei în jurul anilor 1877-1878 a încredințat conducerea eparhiei fostului episcop din Creta, Nichifor.

Dupa 1860, au început frământările pentru separarea Bisericii Ortodoxe Bulgare de Patriarhia Ecumenică. Sinodul patriarhal din Constantinopol a aprobat înființarea unei episcopii românești pentru românii din Nordul Dobrogei cu reședința la Măcin.

Clerul și credincioșii români din Dobrogea s-au adresat mitropolitului primat Calinic Miclescu solicitându-i sprijinul în vederea organizării noii eparhii. Tulburările din Imperiul Otoman din 1875 care s-au încheiat cu războiul ruso-turc 1877-1878, a împiedicat punerea în aplicare a acestei hotărâri. După Congresul de la Berlin (1878), României i-a fost redat teritoriul dintre Dunăre și Mare, Dobrogea intrând din acel an din punct de vedere bisericesc în componența Eparhiei Dunării de Jos cu sediul la Galați.

Începând cu secolul al XVIII-lea, în Dobrogea au trecut numeroși ciobani din părțile Sibiului și Brașovului, cunoscuți cu numele de mocani, la care s-au adăugat și românii din Muntenia, Moldova, Țara Făgărașului, stabilindu-se definitiv în Dobrogea și punând bazele unor noi așezări, întărind astfel elementul românesc ortodox.

Pe bună dreptate, se poate afirma că „românii dobrogeni de astăzi reprezintă o adevărată sinteză a elementului etnic românesc de pretutindeni”

Aceste legături ale credincioșilor din Dobrogea cu frații din stânga Dunării au contribuit la păstrarea ființei naționale românești. Preoții dobrogeni predau mai ales, începând cu secolul al XVIII-lea în diferite școli românești din localități mai mari decât – Cernavodă, Turtucaia, Silistra, Hârșova, Măcin, Tulcea. În anul 1870 s-a înființat în Silistra, Societatea Română de Cultură și Limbă care urmărea dezvoltarea educației naționale. Preoțimea dobrogeană și-a adus o contribuție deosebită la organizarea învățământului românesc între Dunăre și Mare. Înainte de anul independenței, călugărul cărturar Nifon Bălășescu, ardelean de origine a lucrat pentru propășirea învățământului fiind autor de lucrări teologice, manuale didactice și dicționare, profesor și director la seminarii teologice din București și Huși, și profesor de religie în Tulcea și Măcin.

Un aport deosebit la culturalizarea ținutului dobrogean a avut-o și cunoscutul dirijor și compozitor Ioan D. Chirescu. Vrednice de amintit pentru secolul al XIX-lea sunt bisericile din Măcin, Nalbant, Topalu, Sulina, Tulcea, Cernavodă.

La începutul secolului al XIX-lea s-au reorganizat două mănăstiri românești Taița și Cocos, cu siguranță înaintea acestora au fost și alte asezări monahale mai modeste, cum ar fi Hamcearca, Tichilești, Celic-Dere, Celicul Mic, Saon. Rămâne de remarcat faptul că, bisericile și mănăstirile românești de aici în frunte cu preoții și călugării lor au contribuit la păstrarea credinței ortodoxe, a limbii și a ființei noastre naționale în acest ținut străvechi românesc între Dunăre și Mare.

În 1878 administrația Dobrogei a fost preluată oficial de autoritățile românești (14 noiembrie 1878). Parohiile ortodoxe din județele Tulcea și Constanța au fost alipite provizoriu începând din martie 1879, la eparhia Dunării de Jos.

Desele lupte și jafuri ale turcilor, tătarilor și cerchezilor ce-au avut loc în Dobrogea de-a lungul a cinci secole au adus multe suferințe creștinilor și vieții bisericești de aici. Odată cu, obținerea independenței și realipirea la Patria Mamă „era nevoie de o înțeleaptă politică de unificare administrativă și legală, de refacere culturală, morală și economică pentru întărirea tuturor locuitorilor Dobrogei...”

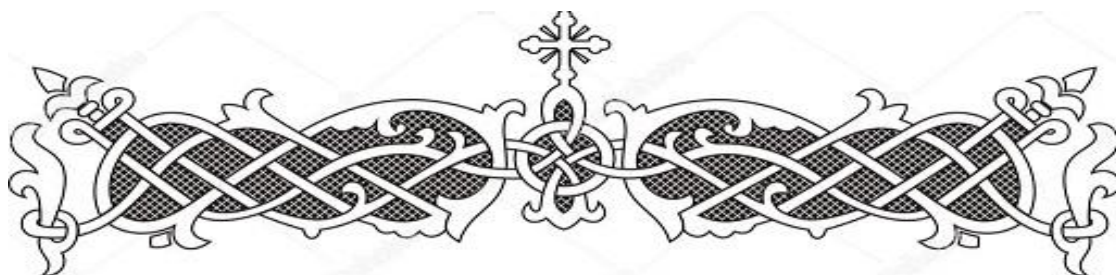
Pentru normalizarea vieții bisericești din Dobrogea se impun mai întâi alegerea de protoerei pentru parohiile celor două județe, Tulcea și Constanța. În activitatea lor, protoereii erau ajutați de subprotoerei, totodată funcționau și ca revizori eclesiastici pentru administrația bisericească din Dobrogea.

Trebuie amintit efortul constructiv din Dobrogea, în timpul păstoririi episcopului Partenie, datorită celor 58 de biserici noi construite, altele reconstruite în județul Tulcea, 40 în județul Constanța. Dacă înainte de 1878 bisericile dobrogene erau mici și sărăcicioase, după această dată, odată cu revenirea Dobrogei la patria mamă, ele se construiesc mărețe, impunătoare, adevărate catedrale cu picturi și turle, ceea ce demonstrează puterea economică și prețuirea artei din parte credincioșilor.

În istoria Dobrogei, anul 1878 reprezintă un moment de cotitură. Deoarece atunci s-a instalat administrația românească în regiunea dintre Dunăre și Marea Neagră. Aflată sub stăpânire otomană până la Războiul de Independență din 1877, Dobrogea a revenit la sânul patriei mamă în mod oficial în urma Tratatului de la Berlin din 13 iulie 1878. Istoria unei date memorabile era 14 noiembrie 1878, când regele Carol I lansa noi proclamații fundamentale pentru România.

Una era adresată celor mai noi cetățeni români, dobrogenii, cealaltă era destintă Armatei Române. Proclamațiile Sale se vor regăsi și în legile privind Dobrogea – Legea 1880 pentru organizarea Dobrogei sau „Constituția Dobrogei”, cum o numea Kogălniceanu și Cuza față de ținutul dintre Dunăre și Mare, pe care îl considera „mărgăritar al Coroanei României”

Prof. Dicianu Victorița

La pas prin Dobrogea...

LEGENDELE MUNȚILOR MĂCIN

Munții Măcinului au fost pe vremea când umblau uriașii liberi, când fetele frumoase erau răpite de balauri, iar zmeii erau învinși de Feți-Frumoși munți în adevăratul sens al cuvântului. Acum au îmbătrânit, dar asta îi face cu totul și cu totul remarcabili pentru că ce poate să fie mai palpitant decât să te urci pe cei mai bătrâni munți din această parte de lume. Munții Măcinului vin dintr-o altă lume, iar a merge pe "crestele" lor este ca și cum ai face o călătorie în timp.

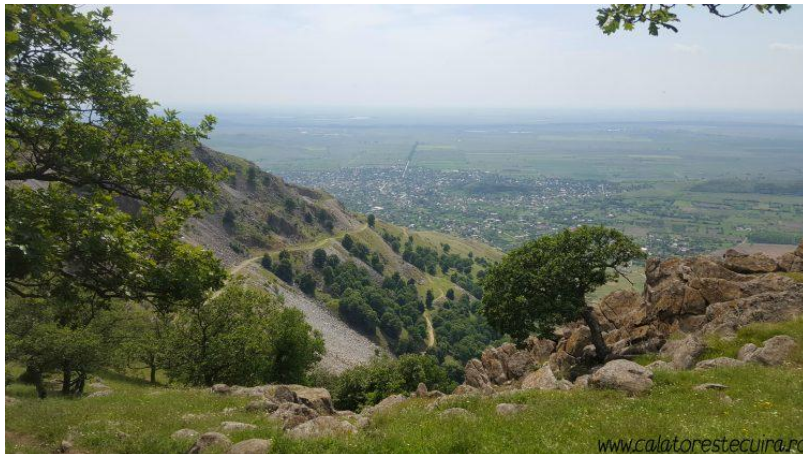
Munții Măcinului reprezintă o regiune bogată în legende. Zona, care este de o frumusețe fără margini, este colorat cu legende minunate, renumite, fabuloase, cu munți bătrâni și vederi de neuitat. Printre aceste legende se numără și :

❖ *Legenda „Fântâna de Leac”:*

La doar câțiva kilometri distanță de Măcin se ridică mândră o frumoasă mănăstire numită *Izvorul Tămăduirii*. Numele îi vine de la „Fântâna de Leac”, un izvor cu apă rece și limpede, ce se găsește câteva sute de metri mai sus, în pădure, chiar la poalele frumoșilor și bătrânilor Munți ai Dobrogei. Această Fântână de Leac își are legenda sa, o poveste veche și tristă.

Astfel, se spune că odată, de mult, pe locul Măcinului de astăzi se găsea un sat mare și bogat. Printre cei mai harnici săteni se număra și ciobanul Stroe, un român voinic dar foarte cucernic și credincios lui Dumnezeu. De toate aveau Stroe și femeia sa, mai puțin un copil, așa că în fiecare zi se rugau Celui de Sus să le bucure viața cu un plod. Și Dumnezeu le ascultă ruga și îi ferici cu o fată frumoasă ca nimeni alta. Pe când copila ajunsese la vremea măritişului, Stroe și soața lui, bătrâni deja, se prăpădiră și o lăsară singură pe această lume.

Dar înainte de a merge în lumea celor drepti, părinții îi deteră ca povată să fie mereu cuminte și cu credință în Dumnezeu. Și fata îi ascultă... Nu se amesteca cu restul oamenilor din vatră, nu ieșea prea des pe stradă, ci stătea mai mereu în casă sau pe cărările pădurii, rugându-se la Cel de Sus.

Lumea din sat o lăsa la început în pace, dar mulți spuneau că e ciudată și o numeau Sfânta lui Stroe. Nenorocirea făcu ca într-o vară seacă, peste sat să se abată o molimă cum nimeni nu mai văzuse vreodată. Mulți dintre copiii țăranilor se îmbolnăviră de friguri și se prăpădiră înainte de vreme.

Dar se vede treaba că molima nu cuprinsese doar trupurile firave, ci și mințile celor mari, căci altfel cum să înțelegi grozăvia ce urmă... Căci unii țărani începură să spună că molima fusese adusă de "Sfânta lui Stroe", pe care o făceau vrăjitoare și aducătoare de blestem. Într-o noapte, vreo trei săteni cu mințile

întunecate se gândiră "să rupă vraja" cu o mare nelegiuire. Intrară peste fată în gospodărie, o legară și o duseră în pădure, unde o omorâră. De îngropat au îngropat-o lângă o stâncă umbrită de copaci falnici.

A doua zi, chiar din stânca lângă care se odihnea capul nefericitei fete, țâșni un izvor limpede precum cristalul, cu o apă rece și proaspătă, fără de seamă pe această lume. Și asta nu era nimic: orice om beteag și bolnav bea sau se spăla cu apa izvorului, se lecuia ca prin minune și devenea sănătos și plin de viață. Era semnul dat de Dumnezeu că fata era nevinovată iar Cel de Sus făcuse astfel pentru a arăta că Fata lui Stroe fusese într-adevăr o sfântă. Și oamenii vetrei se căiră amarnic și plânseră nelegiuirea făcută. De atunci, măcinenii și mulți alți dobrogeni vin mereu să ia apă de la "Fântâna de Leac" și se roagă Domnului să îi tămăduiască și să le ierte păcatele...

✧ *Legenda „Piatra Fetei” :*

Una dintre poveștile acestei stânci începe ca în basmele copilăriei, cu celebrul „a fost odată”. Așadar, au fost odată ca niciodată două cete de uriași care s-au așezat în aceste zone dobrogene. Una la Brăila, alta la Balta Iglița.

Legenda spune că unul dintre uriașii din Brăila s-a îndrăgostit de o fată din Iglița și, odată ce a venit vremea însurătorii, a trimis un prieten să o pețescă pe tânără domniță, însă acesta s-a întors acasă cu o veste proastă: fata nu îl dorea de bărbat pe uriașul din Brăila.

Acest refuz nu a făcut decât să aprindă dorința de răzbunare în sufletul uriașilor din Brăila, gândind că, în acest fel, vor putea scăpa de rușinea la care au fost supuși. Drept urmare, uriașul din Brăila a smuls o stâncă și a aruncat-o către Iglița, cu dorința de a le distruge cetățile și a-i face să dispară din zonă. Însă, forțele naturii au schimbat traiectoria stâncii și au înfipt-o în balta din fața satului și astfel nu a produs nicio străciune.

Văzând cele întâmplate, fata a întors gestul uriașului și a smuls și ea un bolovan pe care l-a aruncat spre cei din Brăila. Nici ținta ei nu a fost precisă, căci stânca fetei s-a abătut de la traiectorie și s-a înfipt în mijlocul bălții, între Brăila și Măcin. De atunci, uriașii și apoi toți locuitorii din zonă i-au zis acelei stânci „Piatra Fetei”.

Manolache Elena, clasa a VIII a B

Stiați că...

- ✧ În Egiptul Antic toate corăbiile care intrau în portul orașului Alexandria aveau obligațiunea de a preda cărțile în bibliotecă pentru a face o copie? Originalul rămânea în bibliotecă, iar copia se întorcea proprietarului.
- ✧ *Manuscrisul lui Voynich* este considerată cea mai misterioasă carte din lume și asta pentru că a fost scris într-o limbă inexistentă, iar plantele pe care le descrie în text și ilustrații nu au fost găsite pe pământ.
- ✧ *Aventurile lui Tom Sawyer* de Mark Twain este primul roman din lume redactat pe o mașină de scris.
- ✧ Cea mai mică carte din lume este deținută de *Biblioteca Națională din Țara Galilor* și se numește „Bătrânul rege Cole”. Cărticica are un 1 mm lungime și 1 mm lățime, pentru a trece la o altă pagină ai nevoie de un ac.

5 minute de ...știință

© *întâlnire misterioasă*

Într-o zi de vara am decis împreună cu părinții mei și cu niște prieteni de familie să mergem pentru o seară cu cortul la munte. Pregătisem bagajele, l-am ajutat pe tată să le ducă la mașină și apoi am sunat-o pe prietenă mea pe nume Elena. Ea este foarte pasionată de știință și crede în existența extraterestrilor.

Eu, în schimb nu cred până nu văd. Așa că deîndată ce a răspuns la telefon, i-am zis:

-Ți-ai pregătit carnetul tău miraculos în care luai notițe despre științe? Cine știe, poate vedem vreun extraterestru.

-Să fii sigură! Lasă că o să descoperim noi cine o să mai radă, în cazul în care chiar vom vedea vreun OZN.

-Nu-mi place să o zic, dar visez cu ochii deschiși!

-Bine, fie că ține! În seară asta vom afla.

Îmi închisese telefonul în nas. Asta e, așa e Elena, mai sensibilă. Trebuia să plecăm. După un drum de jumătate de oră am ajuns și am montat corturile. Eu stăteam cu Elena în cort și părinții noștri în cortul de lângă noi. Tot restul după-amiezii ne-am pierdut timpul vorbind despreextraterestri și OZN-uri, normal! Nu o să va mint, mi se părea tare interesant tot ce zicea prietena mea, dar eu nu credeam în faptul că există așa ceva.

Seara, înainte de culcare, am făcut un foc de tabără și am fript bezele, apoi am mers la culcare. Prietena mea însă nu dormea. Ieșise și aștepta să vadă dacă se va întâmpla ceva din ceea ce spera să se întâmple.

-Dacă te ajută cu ceva, o să aștept cu tine! i-am zis.

-Ar fi drăguț din partea ta!

Stăteam acolo deja de o oră și nu apăruse nimic.

-Uite, e târziu! Putem încerca și altădată.

Exact atunci s-a auzit un vuiet profund și de nicăieri apărură pe cerul înstelat chiar un OZN. Atât eu cât și Elena căscam ochii, nevenindu-ne să credem.

O arătare verde a coborât din nava aceea, a venit la noi, am dat mâna și a început să bâzâie. Încerca să ne spună ceva dar nu-l înțelegeam.

Deodată părinții noștri au început să strige după noi, speriați pentru că nu știau unde suntem. Extraterestru ne-a făcut cu mâna și s-a urcat înapoi în OZN-ul lui. Când s-a ridicat la cer, a proiectat un mesaj cu o luminiță roșie pe iaba din pădure: "Ne revedem în curând!", deci știa să vorbească.

Am fugit atât de repede înapoi către corturi, fiind speriate, și ne-am făcut că dormim, părinții noștri neaflând nimic din ceea ce se întâmplase.

Cazacu Teodora, clasa a VII-a A

A doua șansă pentru Terra

În anul 2018 se credea că Spațiul Cosmic este un loc infinit și singuratic, dar toți știau că acolo se ascund multe secrete. Fizicienii și oamenii de știință dovedeau că viteza luminii nu poate fi ajunsă sau întrecută de vreo mașinărie făcută pe Pământ, dar un lucru era sigur, nu se știa ce le putea rezerva viitorul. Pe parcursul anilor, minerii au săpat foarte adânc în pământ și au găsit lângă nucleul planetei un nou minereu. Acesta se numea Titaggliu. Oamenii de știință au făcut teste pe el și au descoperit că este foarte rezistent la căldură și impacturi. Pe lângă acestea, au mai descoperit că este foarte ușor. Arhitecții au proiectat o navă spațială atât de ușoară datorită Titaggliu-lui, încât aceasta ar putea atinge viteza luminii.

În anul 2177 nava era gata. Pe parcursul a câteva luni au fost selectați cei mai buni astronauți, potriviți pentru misiunea de a testa nava. Pe 18 Martie 2178 astronauții și-au luat rămas-bun de la familiile lor și de la Planeta Pământ. Odată ajunși în spațiu aceștia au ieșit din galaxie în câteva minute.

După două ore de explorare au văzut în depărtare o planetă foarte asemănătoare cu planeta noastră. Astronauții și-au propus să meargă pe acea planetă. Când au aterizat, nava a dat deodată un semnal de alarmă. Era senzorul de oxigen. Pe ecranul principal al navei scria că s-a detectat aer. Cei din navă și-au dat jos căștile și au început să exploreze. Aceștia s-au împărțit în două grupe: una care

săpa în sol și una care cerceta la suprafață. Ambele echipe au avut succes în căutare. Echipa de la suprafață a găsit o plantă care produce cantități foarte mari de oxigen, iar cea din sol a găsit un minereu foarte diferit pe care l-au numit Skidoniu.

Astronauții au decis să se întoarcă acasă. Odată aterizați pe Pământ aceștia au arătat omenirii ce au găsit. Astronomii au denumit acea planetă Sub-06. Savanții au plantat acea plantă misterioasă în grădina din fața laboratorului de cercetare. Planta începuse deodată să lumineze. După ce lumina s-a stins, stațiile de meteorologie au detectat că stratul de ozon începuse să se regenereze. Cei mai buni arhitecți din lume și experți în tehnologie au transformat minereul găsit pe acea planetă, într-o mașinărie de teleportare, care putea teleporta chiar și oameni, nu doar obiecte.

Teleportorul a devenit foarte folosit ajutând astronauții și cercetătorii să ajungă mai rapid pe planeta Sub-06. O echipă de mineri a fost teleportată pe planetă pentru a extrage mai mult Skidoniu. Aparatul de teleportare a fost modificat pentru a putea trimite pe cealaltă planetă laboratoare mobile de cercetare. Împreună cu radarele, geologii au descoperit că planeta Sub-06 are un relief foarte variat, exact ca planeta noastră. Setea de cunoaștere i-a dus pe cercetătorii la descoperirea unui combustibil regenerabil pe acea planetă. Cercetarea excesivă pe acel combustibil a dus la aflarea că această substanță nu produce gaze când este arsă de un vehicul. Lichidul a fost numit BioCarbo. Acesta a fost distribuit pe toată Planeta Pământ. Scafandrii au găsit forme de viață subacvatice. Acestea semănau cu peștii de pe Terra.

Cât timp scafandrii făceau poze cu speciile de pești descoperite, din spatele lor venea un robot uriaș care voia să le distrugă baza. Oamenii săreau în fața lui

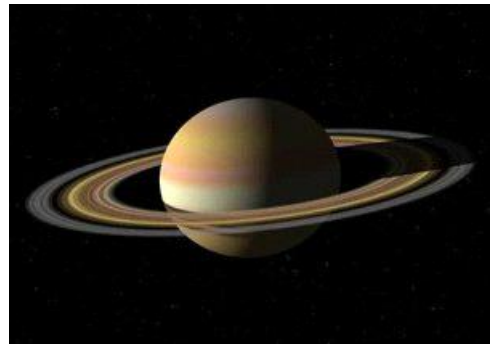

încercând să-l convingă să nu le distrugă baza, deoarece ei au venit în pace. Robotul îi ascultase. Acesta povesti că a mai venit o civilizație înaintea lor, dar acei extraterestrii distrugau planeta fără rost. Robotul se numea BNDG, adică inițialele de la Bionic Network Defense Golem. Apărătorul le-a arătat oamenilor toate secretele planetei și, acesta a promis că nu v-a ataca niciun om doar dacă nu vor aduce oameni pentru a locui pe planeta lui. Înainte de a se întâlni cu robotul, președinții deciseră să mute o parte din omenire pe planeta Sub-06, dar acum pentru a nu fi atacați de el, decizia a fost schimbată. Cei de pe Terra vor păstra cealaltă planetă ca sursă de materiale.

Andrei Marius clasa a VII-a A

Astronomia - știința astrelor

Astronomia, o "simplă" disciplină de care nici nu avusesem habar în urma cu 4 ani. Singurul lucru pe care îl cunoșteam era că se ocupă cu studiul Universului, a stelelor, nimic mai mult. Însă, după o serie de cursuri intense, mi-am schimbat cu totul impresia. Am descoperit că Astronomia semnifică mult mai mult decât credeam eu, este o adevărată poveste tot ceea ce înseamnă UNIVERS. Am început să îndrăgesc cu fiecare lecție parcursă, cu fiecare pagină răsfoită, eram cu totul captată de această lume. Setea de cunoaștere se accentua în fiecare zi, neavând puterea de a mi-o stăpâni.

M-am documentat și am descoperit lucruri interesante. Astronomia este una dintre cele mai vechi științe datând încă din perioada Greciei Antice. În secolul al VII-lea în Anglia astronomii se foloseau de poziția stelelor în navigație. În Grecia Antică, ca și în alte civilizații antice, astronomia conținea în mare parte astrometrie, calculând pozițiile stelelor și ale planetelor pe cer. Mai târziu, Kepler și Newton au publicat lucrări despre mecanica cerească, descriind matematic mișcarea corpurilor din sistemul solar și interacțiunea lor sub acțiunea gravitației.

Astronomii moderni se folosesc de aceste principii, iar cu ajutorul telescoapelor, spectrografelor, calculatoarelor, observatoarelor astronomice, le este mai ușor de înțeles natura fizică a acestor obiecte cerești.

Toate acestea m-au ajutat să învăț și să fiu pregătită să merg în prima mea tabără de Astronomie, tocmai în Nordul țării, la Suceava. Emoția mă cuprindea cu fiecare kilometru parcurs deoarece eram din ce în ce mai aproape de îndeplinirea visului meu. Ajunși la destinație, am făcut cunoștință cu mari profesori ai acestui domeniu. După 3 zile de cursuri intense, se apropia cu pași repezi ziua marelui concurs care îmi putea aduce prima medalie de aur. În ziua cea mare îmi doream să pot rezolva totul fără dificultate și să pot primi punctajul maxim. După finalizarea concursului, împreună cu cele două colegi ale mele, eram nerăbdătoare de aflarea premiului. Dorința ni s-a împlinit, primind toate prețioasa medalie de aur. Bucuria era de nedescris în acel moment.

După o astfel de experiență ne-am convins că trebuie să continuăm. Au urmat alte tabere în Delta Dunării, la Sulina, apoi în Munții Măcinului, astfel am continuat cu participarea la toate concursurile. Ne-am ales cu o mulțime de diplome și două medalii de aur, pe lângă laude și felicitări.

Astronomia a început să facă parte din viața mea și sper să rămână acolo mult timp.

Pandele Bianca-Alexandra clasa a VI-a A

Proiecte educaționale

Step by step: individualizare, creativitate, progres ...

Toamna anului școlar 2004-2005 a deschis o pagină importantă în activitatea mea didactică ,oferindu-mi oportunitatea de a fi dascăl în alternativa educațională step by step. Această provocare mi - a surâs după ...douăzeci de ani de ani de învățământ tradițional .

Imi amintesc și acum vorbele unei colege: „Ai curaj!” „Ce știi despre step ?” „Cred că ar trebui să renunți!”

Da! Am avut curaj! Urma să - mi conturez o nouă viziune asupra învățării participând la primul curs de formare, cel de inițiere în alternativa educațională. Aici, formatori excepționali, ne -au dezvoltat competențe generale și specifice privind aplicarea alternativei.

A urmat întâlnirea cu părinții a căror copii urmau să intre în clasa I. Am fost plăcut surprinsă să constat dotința acestora de a-i înscrie în alternativa educațională. Le-am prezentat principiile, particularitățile precum și metodele de predare. Am accentuat ideea că **învățarea este individualizată, aceste**

clase fiind create după necesitățile elevului. Elevul participă activ și cu plăcere la propria formare, iar profesorul devine partener de discuție. A urmat o serie de întrebări din partea părinților : „Un copil dintr-o clasă Step by Step învață altceva decât într-o clasă de tradițional?” „Un copil care a fost în Step by Step se poate adapta într-o clasă obișnuită?” „Se poate continua metoda în gimnaziu?” „Programul de opt ore nu este prea lung?” „De ce nu se acordă calificative ?,” „ Cum vor fi evaluați?” Am răspuns, fiind ajutate de cele două colege, Țepeluș Liliana și Tanța Tulică, care lucrau în alternativă încă de la înființarea acesteea . Le mulțumesc pentru sprijinul acordat!

Și iata-mă, pornind pe noul drum cu speranță dar și teamă de necunoscu . . Nu mi-a fost ușor, mai ales că, numai după un semestru, colega mea a plecat din alternativă

M-am desprins treptat de abordarea tradiționalistă, și aceasta nu fără ezitări sau temeri, pentru că renunțam la un sistem care se dovedise de-a lungul generațiilor creator de valori autentice.

Cei șaisprezece ani de învățământ din alternativa educațională și-au pus amprenta cu succes asupra formării mele ca dascăl. Am învățat să devin un mai

bun facilitator al învățării, am înțeles că munca în echipă, alături de colega mea, Dorina Bucur, bazată pe cooperare, înțelegere și respect dă roade.

Am înțeles că fiecare copil este diferit; acest lucru este exact ceea ce îl face să fie special. Există câteva lucruri esențiale, comune tuturor copiilor, **toți au nevoie de dragoste, de securitate, și exercițiu.** Ceea ce diferă este ritmul personal al fiecăruia. Trebuie să știm că, „mai repede” nu înseamnă în mod necesar și „mai bine”.

Nu în ultimul rând, vreau să aduc în discuție **rolul familiei. Am învățat să-i privească pe părinți ca pe niște parteneri, colaborarea cu aceștia transformând școala într-o comunitate adevărată.**

Ca o concluzie, alternativa *step by step* este parte integrantă din viața mea. E minunat să intri dimineața în clasă, să fii îmbrățișat și să auzi: „Mi-a fost dor de tine, doamna!”, „Azi, vreau să stau la școală până se face noapte!” sau „Școala e paradisul copiilor!” E atâta energie pozitivă în aceste suflete minunate!

La mulți ani, step by step, la cei 25 de ani! Mulțumesc pentru TOT!

Înv. Săcuiu Georgeta

Fantastic English World - Festival de teatru în limba engleză

Arta teatrală este, astăzi, atât o parte a vieții noastre de zi cu zi, cât și un mod plăcut, pentru noi, profesori, de a ne conecta cu elevii și de a oferi un mod alternativ de abordare a limbii engleze. În ciuda faptului că unii specialiști au ideea că performanța în școală nu ar trebui să fie considerată centrală, simțim nevoia de a declara contrariul: copilul care acționează în clasă este implicat într-un proces de comunicare și explorare a sentimentelor reale și experiență bogată.

Dezvoltarea armonioasă a personalității elevilor, a cunoștințelor lor legate de realitatea în care trăiesc și șansa de a le recrea într-un mediu sigur fac din drama educațională o responsabilitate care vine din inimile profesorilor și adresată inimilor elevilor. Bazându-ne pe experiența de predare pe care tocmai am avut-o până acum, am ajuns la o înțelegere mai profundă care vine din cunoaștere și a internalizat că "educația nu este o destinație, este un orizont".

Trupa "The Funniers" (Școala Gimnazială "Gheorghe Banea" Măcin) pe scena Festivalului "Fantastic English World" 2019

Una dintre cele mai ușoare și placute metode de a te simți bine și de a te menține în formă este, fără îndoială, arta. Prin intermediul artelor frumoase se exprimă bucuria, speranța, toată gama emoțiilor pe care le putem trăi într-un anumit moment al vieții. Putem privi teatrul, desenul și compoziția literară ca pe o formă de eliberare spirituală, o modalitate de a transmite sentimente, emoții, zâmbete și stări de bine.

Fiecare artă în sine înseamnă ritm, armonie, stimularea simțurilor, hrană pentru suflet. Stimulează creativitatea, competitivitatea, soliciată atenția, voința, mobilizează copilul pentru depășirea anumitor dificultăți printr-o muncă susținută. Prin oricare dintre formele ei, arta

depașește barierele culturale și etnice, oameni din diverse colțuri ale lumii putând să comunice prin intermediul manifestărilor artistice.

Caracterul inovator și dimensiunea profund creativă a Festivalului derivă din promovarea învățării limbilor străine prin metode și tehnici de teatru. Modul ingenuos de valorizare a acestora prin trupe de teatru, parteneriatul cu actori, parteneriatele culturale interinstituționale, facilitățile oferite de mijloacele virtuale de comunicare au fost ingredientele care definesc impactul acestei proiect de promovare a învățării limbilor străine, multilingvismului și interculturalismului prin limbă și literatură.

"Fantastic English World" este un Festival de Teatru, Creații literare și Benzi desenate, adresat elevilor din învățământul preuniversitar. Festivalul de teatru, creații literare și benzi desenate în limba engleză pentru elevii de gimnaziu și liceu are ca scop valorificarea potențialului artistic, a competențelor lingvistice și dezvoltarea spiritului competițional al elevilor, prin punerea în scenă a unor piese de teatru în limba engleză, într-un cadru favorabil unui transfer de metode de predare și învățare a unei limbi străine în diferite sisteme educaționale europene. Festivalul se desfășoară pe 3 secțiuni:

- **Teatru în limba engleză (English through drama)**
- **Povești în benzi desenate (Stories in Comics)**
- **Creații literare (Creative writing)**

Scopul festivalului este valorificarea potențialului artistic, a competențelor lingvistice/creative și dezvoltarea spiritului competițional al elevilor, prin punerea în scenă a unor piese de teatru în limba engleză; dezvoltarea personalității elevilor prin activități interpretative; încurajarea climatului și atitudinii creatoare în colectivitățile de elevi; creșterea motivației elevilor în învățarea limbii engleze prin teatru, creații literare, desen; identificarea și afirmarea tinerelor talente, a copiilor cu aptitudini speciale; inițierea și derularea unor schimburi de experiență între trupe de teatru alcătuite din elevi; transfer cultural între elevi aparținând unor comunități diferite; dezvoltarea teatrului ca instrument de promovare a educației.

Trupa de teatru în limba engleză de la Palatul Copiilor Focșani (jud. Vrancea) pe scena Festivalului "Fantastic English World" 2019

Teatrul, jocul de rol/dramatizarea și desul sunt unele dintre cele mai complexe arte. Prin intermediul artelor frumoase se exprimă bucuria, speranța, toată gama emoțiilor pe care le putem trăi într-un anume moment al vieții. Putem privi teatrul, desenul, recitarea/interpretarea unui rol ca pe o formă de eliberare spirituală, o modalitate de a transmite sentimente, emoții, zâmbete și stări de bine.

Trupa "The Green Knights" (Școala Gimnazială "Ștefan cel Mare" Galați/Galați) pe scena Festivalului "Fantastic English World" 2019

*Caracterul inovator și dimensiunea profund creativă a Festivalului derivă din promovarea învățării limbilor străine prin metode și tehnici de teatru. Modul ingenuos de valorizare a acestora prin trupe de teatru, parteneriatul cu actori, parteneriatele culturale interinstituționale, facilitățile oferite de mijloacele virtuale de comunicare au fost ingredientele care definesc impactul acestei proiect de promovare a învățării limbilor străine, multilingvismului și interculturalismului prin limbă și literatură. Cel mai puternic argument care susține relevanța proiectului *Fantastic English World* îl reprezintă diversificarea activităților de învățare, implicarea elevilor în noi activități care le pot pune în evidență înclinațiile sau le pot răspunde intereselor de cunoaștere și învățare a limbii engleze în afara orelor de curs obișnuite.*

Festivalul "Fantastic English World" oferă participanților posibilitatea unui schim de experiențadeosebit privitor la contextul pieselor prezentate și a modului de prezentare/interpretare, la socializarea dintre membrii diferitelor colective școlare. Organizarea și desfășurarea acestui festival contribuie la ridicarea calității actului interpretativ și de exprimare și originalitate prin artă. Proiectul constituie o oportunitate pentru elevi de a participa la un concurs de limba engleză prin intermediul teatrului și a poveștilor ilustrate. Implicarea elevilor în activități de echipă și comunicare în limba engleză îi vor ajuta în exprimarea emoțiilor, intelectului, a limbajului verbal ceea ce va facilita dezvoltarea competențelor de comunicare într-o limbă străină, într-un mod plăcut și în același timp va contribui la creșterea încrederii în sine și dezvoltarea unei personalități integre.

"All the world's a stage, and all the men and women are merely players" - William Shakespeare

Liliana Gheorghe - profesor limba engleză, inițiatorul proiectului

English, my love

My lucky day

Since I was born a lot has happened to me, like I was always unlucky. Car crashes, electronics getting burnt out or broken every month, and even house fires. Fortunately, those weren't so bad after all. Everytime incidents like this would happen no one was injured and no disaster happened, although sometimes it really was serious... And also the thing was that all my life I was a very unlucky person. Until one day when my life changed drastically. It was my lucky day... At least one in a lifetime.

One day I woke up and the morning was normal, nothing really special or something my bad luck would do, but when I went to eat my breakfast my coffee maker worked perfectly. For me it was really strange then I tried everything in the house, from outlets to the fridge, except for the stove, I wasn't ready to blow up. I was shocked everything worked like I was a normal person for the first time in my life, but I wasn't normal, I was lucky. After that I went to work, ready to argue with my boss and maybe get fired like the other eighty-seven times this year. Let's just say my bad luck was running out this year. But everything was better than I could really imagine. Out of nowhere I got a raise and nothing else really happened, thanks God. After I got out I was thinking that I could be lucky, so I went to the lottery and got a ticket. Only one, I was testing my luck, not my wallet. Then, the "magic" really happened. I won a

million dollars! I was so happy that my bad luck went out and I felt at least like a normal person. I was so full of excitement I was out all night with my friends celebrating. We danced all night and I was happy for everything that happened. It was 12 p.m. when we went home, but we had fun.

The next day everything went back to normal. All my bad luck came back and the day went bad as always, but I was still happy for what happened the day before. Because of that I knew that my life can get different sometimes, that I wasn't destined to live my unlucky life forever. Because of that I tried my best to get over my incidents and wait for another lucky day. My lucky day...

Dorobanțu Cristian clasa a VIII-a A

Pasiunea mea

Pasiunea mea de a cânta, s-a născut o dată cu mine. Încă de când eram mică, (2-3 ani), fredonam prin casă fel de fel de melodii învățate la grădiniță.

Cu timpul, am evoluat și eu, și vocea mea, dar și voința de a cânta cât mai mult.

La trei ani, mă duceam cu grădiniță la diferite concursuri cu dansul, dar bineînțeles, și cu vocea. De pe la șase ani, deja am început să colaborez, și să fiu invitată la diferite spectacole, concursuri, și festivaluri organizate de Casa de cultură Grigore Kiazim Măcin, continuându-mi visul.

De asemenea, am fost invitată să particip la televiziuni, cum ar fii: Favorit TV, sau Etno, unde am mai bine de cinci apariții, de la vârsta de zece ani.

Cu cât mai multe spectacole și concursuri, atât mai repede treceau zilele, săptămânile, lunile, chiar anii, încât este nevoie să ne întoarcem la trecutul apropiat.

În urmă cu opt luni, am participat la cel mai minunat concurs de până atunci, „Firicel de cântec Românesc”, la care am câștigat Trofeul categoriei 9-11 ani.

Acesta m-a încurajat, și tot o dată avantajat, încât m-am înscris la un cor, *Nihil Sine Deo*, coordonat de un părinte extraordinar, care m-a ajutat să îmi îndeplinesc multe visuri. Am mers la multe spectacole cu ei, și sper ca pe viitor să continui tot așa.

Pentru acest dar minunat, îi mulțumesc în primul rând lui Dumnezeu, mamei mele, familiei, doamnei educatoare, doamnei învățătoare, și nu în ultimul rând, profesorilor mei de muzică, pentru că m-au ajutat să ajung ceea ce sunt, și că m-au ajutat să ajung unde sunt.

Mara Glugă clasa a V-a B

Curiosul din mine ...descoperă

De fiecare dată când ni se pare că știm totul despre **natură**, ea nu ezită să ne uimească cu noi lucruri. Aici puteți face cunoștință cu cele mai interesante informații și curiozități din natură, precum și cu ultimele studii și cercetări din domeniu.

☞ În Polonia există o pădure plină de copaci strâmbi și nimeni nu poate explica de ce.

Ca în poveștile fraților Grimm, adânc în pădurile din regiunea West Pomerania în Polonia, o întreagă parte din copaci se încovoiaie în unghiuri ascuțite lângă baza lor, formând un ciudat și fermecător fenomen cunoscut ca “Pădurea Strâmbă”.

– De ce copacii se încovoiaie astfel? Nimeni nu poate spune sigur.

Unii au teoretizat că aceasta se întâmplă din cauza condițiilor climaterice aspre. Alții spun că cauza este deșrădăcinarea lor de către oameni.

☞ Alea Cedrului din Nikko, cea mai lungă alea din lume

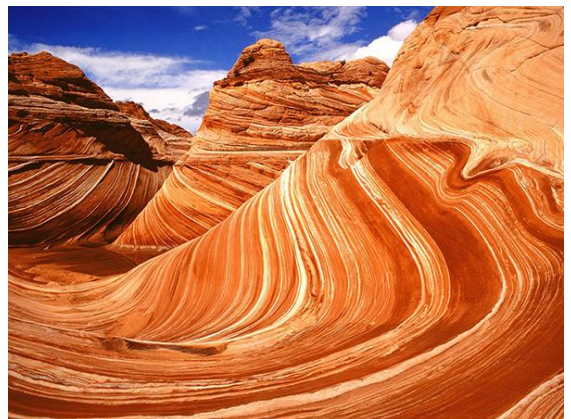
Alea Cedrului din Nikko, în orașul japonez Nikko, se întinde pe o lungime de 37 km aliniată pe fiecare parte cu aproximativ 1300 copaci de cedru, cunoscut la fel ca Sugi (Cedru Japonez). **Strada este înregistrată în Cartea “Recordurilor Lumii Guinness”** (The Guinness Book of World Records) ca cea mai lungă alea din lume împrejmuită cu copaci care a fost creată aproximativ 400 de ani în urmă.

☞ Canionul Paria, Arizona, Statele Unite ale Americii

Râul Pari a sculptat propria versiune mai mică a Marelui Canion. Unele formațiuni de rocă, inclusiv The Wave, sunt la fel de spectaculoase.

Canionul Paria este situat într-o zonă pustie la nord de statul Arizona și la sud de Utah, SUA, în regiunea aridă Colorado Plateau.

Vizitatorii au nevoie de permis de la Biroul de Gestionare a Terenurilor – autorizația pentru o călătorie pe timp de noapte vine cu un “sac pentru deșeuri umane”, deci dacă doriți să vizitați această minune naturală trebui să fiți gata pentru a împacheta deșeurile voastre.

Hercinica
Nr.32. ianuarie 2020